

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi március hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 7.B.198/2012/13. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék I.rendű vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette, valamint társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetének kísérlete miatt halmazati büntetésül 2 év 4 hónap börtönre, valamint 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy I.rendű vádlottbüntetése fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A II.rendű vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette, társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetének kísérlete, valamint a Pécsi Városi Bíróság 11.Bk.632/2011/4. számú végzésének hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése folytán további garázdaság vétsége miatt halmazati büntetésül 2 év 2 hónap börtönre, valamint 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére büntetésük súlyosítása, a vádlottak, valamint védőik enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést fenntartotta; mindkét vádlottal szemben a fő- és a mellékbüntetés tartamának súlyosbítására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A bejelentett fellebbezések nem megalapozottak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Azok részletes, a logika szabályainak is megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően a bizonyítékok egyező tartalma alapján tisztázta; figyelemmel volt a vádlottak beismerő vallomására, a sértettnek azzal túlnyomó részt összhangban álló előadására, valamint a személyi bizonyítékokat kiegészítő orvosszakértői véleményre.

A vádlottak, valamint a sértett nyilatkozatai között mindössze a vipera használatának kérdésében, illetve a sértett adósságának összege vonatkozásában mutatkozott eltérés. A viperával való bántalmazást az elsőfokú bíróság ilyen eszköz használatára utaló sértetti sérülés hiányában megalapozottan vetette el. Az adósság összege a cselekmény minősítése szempontjából jelentőséggel nem bírt.

Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenysége mindössze annyi helyesbítésre szorult, hogy mellőzni kellett az elsőfokú ítélet 5. oldal 4. bekezdésében szereplő, a sértett bírósági tárgyaláson történt elbizonytalanodására utaló megállapítást, ugyanis a sértett tárgyaláson való meghallgatása elmaradt. Az elsőfokú bíróság az ítélet korábbi részében maga hivatkozott arra, hogy a sértett nyomozás során tett vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává.

Az egyebekben a bizonyítékokkal összhangban álló helyes, hiánytalan tényállás a Be.351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére mind a testi épség, mind a köznyugalom elleni bűncselekmény vonatkozásában. A vádlottak terhére megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Miután a sértett megverésének indítéka az volt, hogy a vádlottak I.rendű vádlottjogosnak vélt vagyoni igényének erőszak alkalmazásával érvényt szerezzenek, ezért az önbíráskodás büntette kísérletének a megállapítása mindenben megfelelt az irányadó ítélkezési gyakorlatnak. Az elsőfokú bíróság helyesen tett különbséget a két vádlott köznyugalom elleni bűncselekményének minősítése között, és a felfegyverkezve elkövetés miatt megalapozott volt az I.rendű vádlottcselekményének súlyosabb minősítése.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket csak részben ismerte fel helyesen.

Mellőzni kellett I.rendű vádlottvonatkozásában a büntetlen előélet enyhítő körülményként való értékelését figyelemmel arra, hogy az I.r. vádlott fiatal felnőtt kora mellett a büntetlen előélet enyhítő körülményt nem jelenthet.

A II.rendű vádlotterhére további súlyosító körülmény volt a kettőt meghaladó halmazat.

Mellőzte a másodfokú bíróság a testi épség elleni cselekmény vonatkozásában a szándék enyhébb, eshetőleges formájának megállapítását. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint az ún. életveszélyt okozó testi sértés megvalósulása esetén a szándéknak csak az enyhébb, eshetőleges alakzata alapozhatja meg az említett minősítést. Egyenes szándék megvalósulása esetén ugyanis a cselekményt már súlyosabban, élet elleni cselekménynek kellene minősíteni.

Az elsőfokú bíróság az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján a törvényi minimumot némileg meghaladó büntetést szabott ki mindkét vádlottal szemben. Ez a büntetés eltúlzottnak nem tekinthető, az mindkét vádlott esetében szükséges a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez. A másodfokú bíróság a cselekmények tárgyi súlyára, az okozott sérülés maradandó fogyatékossgal gyógyuló voltára, a cselekmények motívumára figyelemmel nem látott törvényes lehetőséget enyhébb büntetés alkalmazására. Nem volt figyelmen kívül hagyható az elsőfokú bíróságnak az I.rendű vádlottvonatkozásában alkalmazott méltányos rendelkezése, amely lehetővé tette számára a szabadságvesztés fele részének letöltése után történő feltételes szabadságra bocsátást.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság az enyhítő körülményekre figyelemmel a büntetések lényeges súlyosítását sem tartotta indokoltnak.

A kifejtettek miatt mind a súlyosítást, mind az enyhítést célzó jogorvoslati kérelmek alaptalanok voltak.

Miután az első fokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2013. március 20.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 7.B.198/2012/13. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.33/2013/4. számú végzése folytán 2013. év március hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált mindkét vádlott vonatkozásában.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke